

EL BRAÇALET

Tot va començar amb una noia anomenada Clàudia que vivia a Madrid, ella anava a segon d'ESO i era principi de curs. La noia no estava gens nerviosa i duia una jaqueta i un jersei encara que fos estiu.

Quan va arribar a l'institut es va trobar a la Carla i la Laura que es van fer amigues el primer dia d'ESO. En sonar el timbre van entrar a classe de Biologia, tenien una mestra nova que començava el seu primer any treballant d'aquella professió i es deia Lluïsa.

Quan la Clàudia acabava l'institut, sempre s'anava corrents cap a casa seva per anar a cuidar al seu pare, el qual tenia una malaltia molt greu al cor. Però, un dia, la Clàudia va trigar molt a arribar a casa i el seu pare acabava de morir. Des de llavors, sempre quan algú deia alguna cosa sobre el seu pare, ella es posava a plorar i a lamentar-se per no haver arribat aquell dia a temps.

Un dia la mare es va adonar que tot just li arribaven els diners per alimentar a la seva filla, ja que el seu marit no podia treballar per ser mort, així que va trucar a la seva germana que viu a França i li va preguntar si podia anar a viure amb ella per un temps.

Llavors la noia va decidir ordenar les coses de la seva habitació en caixes. Va trobar un braçalet que li va regalar el seu pare quan tenia set anys, però no era un braçalet normal, era màgic. Amb aquell braçalet podia demanar desitjos. Un dia el braçalet va caure de les mans de la Clàudia i quan va tocar el terra va pronunciar aquestes paraules:

-Bon dia, soc un braçalet màgic, i tinc sis peces de color vermell, amb cada una de les peces il·luminades pots demanar un desig i quan es faci realitat la peça il·luminada s'apagarà. Hi ha una norma: No pots demanar ni diners ni que una persona morta torni a viure.

En sentir aquelles paraules, la Clàudia es va posar el braçalet al canell i va sortir fora pensant en què podria desitjar. Va tenir moltes idees, però com només li quedava una peça il·luminada havia d'escollir només un desig.

Va pensar a demanar aliments bons per menjar-se, en alguna cosa que valgués molts diners o, simplement, en roba, però quan va veure a uns homes barallar-se, va pensar que era molt millor desitjar una cosa per tot el món i no només per ella i aquella cosa era:

PAU I FELICITAT PER A TOTHOM

L'endemà la Clàudia es va llevar buscant el seu braçalet, quan el va trobar va saber ràpidament que el seu desig s'havia fet realitat, ja que no hi havia ni una peça il·luminada.

Encara que el braçalet no li quedaven peces amb llum, ella se'l va posar sabent que li donava forces i sort per continuar aquell dia. Mentre esmorzaven, la mare va engegar la televisió per veure les notícies i totes dues se'n van quedar impactades quan van comunicar que s'havien acabat totes les guerres i que destruïrien totes les armes de seguida.

En acabar d'esmorzar la Clàudia no estava gens cansada, ja que havia dormit força bé, llavors va decidir sortir a fora per guanyar diners d'alguna forma. Com que encara eren les deu va pensar a estar a fora tres hores i tornar a casa a la una per dinar.

A les 12:50 h la noia ja havia escombrat fulles en dotze cases i regat jardins en quinze. A cada casa on havia escombrat fulles, li pagaven vint euros i a cada casa on regava jardins, li donaven quinze euros més. Així que va poder aconseguir 465 euros. Quan la Clàudia va arribar a casa va decidir no dir-li a la mare res sobre els diners que havia guanyat per poder donar-li una sorpresa.

El primer dia que va començar treballant pel veïnat va obtenir 465 euros, el segon 445 euros, el tercer 485 euros i el quart el mateix. Gràcies al seu esforç va acabar guanyant 1.635 euros.

Quan la Clàudia li va ensenyar a la seva mare els diners que havia aconseguit, ella es va posar tan contenta que va començar a plorar, va voler preguntar d'on havia tret aquells diners, però estava tan ocupada fent caure les seves llàgrimes que no li va sortir ni una sola paraula.

I gràcies als diners que la Clàudia va aconseguir i al nou treball de la seva mare, va aconseguir quedar-se al seu institut.